

Arrest

nr. 233 518 van 3 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 17 oktober 2019, hebbende tot voorwerp: de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt; de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 november 2014 diende de verzoekende partij een visumaanvraag lang verblijf (gezinshereniging) in bij de Belgische ambassade te Tunis op basis van haar huwelijk met een Belgische onderdaan, de heer S.

Zij werd op 2 april 2015 in bezit gesteld van een visum type D, waarmee zij zich op 20 april 2015 aanbood bij de gemeente en vervolgens op 27 mei 2015 in bezit werd gesteld van een F-kaart.

Naar aanleiding van haar echtscheiding van de heer S. op 28 oktober 2016, werd op 6 juli 2018 de beslissing genomen waarbij een einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep werd door de Raad verworpen op 13 december 2018, bij arrest nr. 213.975.

Op 25 maart 2019 werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten.

Op 26 juni 2019 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 17 oktober 2019 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 4 november 2019 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (GE.55.LA.086896/2019).

Eveneens op 4 november 2019 werd aan de verzoekende partij een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht.

Ook op 4 november 2019 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies) ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op diezelfde dag werd ook de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 2 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de gegevens die werden meegedeeld blijkt dat de verzoekende partij gerepatriëerd werd op 13 januari 2020. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Gelet op de repatriëring van de verzoekende partij stelt de Raad ambtshalve vast dat de verzoekende partij geen actueel rechtens vereist belang meer heeft in zoverre het beroep gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering, volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet bestaan op het moment van het indienen van het beroep en moet tevens blijven voortbestaan tot op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partijen, komt het hen toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring hebben (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Bij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gevraagd of de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden uitzonderlijk mogen indienen in België in plaats van deze in te dienen in het land van herkomst. Nu de verzoekende partij terug is in haar land van herkomst, kan zij haar aanvraag indienen in haar land van herkomst.

Verder dient er rekening te worden gehouden met het feit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet slechts kan worden ingewilligd indien de aanvrager in België verblijft (cf. RvS 21 december 2012, nr. 221.898). Aangezien de verzoekende partij reeds werd gerepatriëerd naar Tunesië kan niet worden vastgesteld dat zij nog een belang zou hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk is.

Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering stelt de Raad vast dat het beroep in zoverre zonder voorwerp is. Door de repatriëring van de verzoekende partij is er immers uitvoering gegeven aan de tweede bestreden beslissing, zodat deze uit het rechtsverkeer is verdwenen.

Het beroep is dus enkel onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de derde bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

In haar middel gericht tegen het inreisverbod voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en rechtsbeginselen, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht, de rechten van verdediging en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens stelt de verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

“Dat verweerder als reden van het inreisverbod verwijst naar de vaststelling dat verzoekster zou hebben duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Dat in casu verweerder de bestreden beslissing gemotiveerd heeft omdat verzoekster reeds op 1 augustus 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn betekend.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins overeenstemt met de feiten.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie en aan een voorafgaand onderzoek is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden.

Dat immers het BGV (30dagen), waarnaar de bestreden beslissing verwijst, verzoekster nooit voordien werd betekend en evenmin terug te vinden is in het administratief dossier.

Dat er sprake is van een onterechte beschuldiging en motivering dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan het haar op 1.08.2019 betekende BGV.

Dat verzoekster dan ook niet kan worden verweten geen gevolg te hebben gegeven aan het haar eerder (met name 1.08.2019) betekende BGV, nu dit haar nooit werd betekend

Dat derhalve geenszins verzoekster kan worden verweten dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel zou willen houden nu haar op 1.08.2019 nooit een BGV werd betekend.

Dat derhalve het verzoekster betekende inreisverbod niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt nu de motivatie niet overeenstemt met de feiten (verzoekster werd immer vóór 4.11.2019 nog nooit een BGV betekend).

Dat er sprake is van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van verzoeksters rechten van verdediging, van een manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik.

Verzoekster wil verder opmerken dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat in haar aanvraag art. 9bis geen elementen zouden staan die een terugkeer naar Tunesië in het gedrang zouden brengen.

Verzoekster wil dienaangaande opmerken dat zij in haar verzoek 9bis dd. 28.06.2019 uitdrukkelijk elementen en bewijsstukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij zich in bijzondere omstandigheden bevindt die het haar bijzonder moeilijk maken om naar Tunesië terug te keren, met name haar in België opgebouwd materieel en sociaal draagvlak, haar langdurig verblijf, haar integratie, haar tewerkstellingen, haar in België gevolgde opleidingen en opgebouwde werkervaringen, en haar mogelijkheid om in België opnieuw bij haar vroegere werkgever (BVBA Dilito) aan de slag te gaan (cf. werkbeploofte gevoegd bij het verzoek 9bis onder stuk 5).

Verweerder heeft met deze elementen en de door verzoekster overgemaakte bewijsstukken geen rekening gehouden alvorens een beslissing te nemen.

Verweerder beperkt zich in de bestreden beslissing tot een verwijzing naar de door hem genomen onontvankelijkheidsbeslissing, welke verzoekster pas op 4.11.2019 werd betekend (de dag waarop haar de bestreden beslissing en het inreisverbod werd betekend), en houdt geen rekening met de beroepstermijn gedurende dewelke verzoekster een beroep tot nietigverklaring bij de RvV nog kan indienen.

Verzoekster kan zich in geen geval vinden in de motivatie van de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 17.10.2019, welke haar pas op 4.11.2019 werd betekend (cf. supra).

Dat derhalve verweerder niet afdoende motiveerde waarom met de in haar verzoek 9bis aangebrachte elementen, die een terugkeer naar Tunesië in het gedrang brengen, geen rekening kan worden gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zou zijn verhoord terwijl in het administratief dossier geen verhoorrappport terug te vinden is.

Dat derhalve de motivatie van de bestreden beslissing in tegenstrijd is met de gegevens van het administratief dossier en met de hoorplicht en verzoeksters rechten van verdediging.”

De bestreden beslissing vermeld duidelijk de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, als de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zo wordt gemotiveerd dat aan de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat aan de verzoekende partij op 1 augustus 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

De verzoekende partij betwist dat haar een eerder bevel werd betekend op 1 augustus 2019 en stelt dat het haar dan ook niet kan worden verweten geen gevolg te hebben gegeven aan dit eerdere bevel.

Dit betoog vindt geen feitelijke grondslag in het rechtsplegingsdossier, inclusief het administratief dossier. Uit de informatie die de verwerende partij ter beschikking stelt, blijkt immers duidelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten van 25 maart 2019 aan de verzoekende partij werd betekend op 1 augustus 2019.

De verzoekende partij werd op de hoogte gesteld van het feit dat zij 30 dagen na de kennisgeving gevolg diende te geven aan dit bevel. Uit het rechtsplegingsdossier, inclusief het administratief dossier, blijkt dat zij duidelijk werd geïnformeerd over de betekenis en gevolgen van dit bevel. Vaststaat dat zij hieraan geen gevolg heeft gegeven.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende gemotiveerd is of het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden. Er is evenmin sprake van een schending van de rechten van verdediging, noch is er sprake van een manifeste beoordelingsfout of machtsmisbruik.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat er in de bestreden beslissing onterecht gesteld wordt dat er in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen elementen staan die een terugkeer naar Tunesië in het gedrang zou brengen, wijst de verwerende partij in de bestreden beslissing op het gegeven dat deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard om reden dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Het is niet omdat de verzoekende partij elementen aanhaalt die volgens haar aantonen dat zij moeilijk terug kan, dat de verwerende partij daarmee moet instemmen. Uit de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met alle elementen die door de verzoekende partij werden aangebracht. Ook op dit punt toont de verzoekende partij niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn.

Bovendien blijkt dat de verzoekende partij inmiddels naar haar land van herkomst werd gerepatriëerd. Er liggen thans geen elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij problemen ondervindt in haar land van herkomst. De verzoekende partij heeft geen belang meer bij haar grief.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de beroepstermijn van 30 dagen gedurende welke zij een beroep tot nietigverklaring tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing kan indienen, wijst de Raad erop dat de door de verwerende partij genomen beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot aan de eventuele vernietiging wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('privilège du préalable').

Annulatieberoepen ingesteld bij de Raad tegen zulke beslissing kennen geen “automatische” schorsende werking, noch wordt in de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat tijdens de beroepstermijn geen enkele verwijderingsbeslissing, noch inreisverbod kan worden genomen of uitgevoerd. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

De Raad stelt tenslotte nog vast dat de verzoekende partij wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing van 17 oktober 2019, het haar vrijstond om samen met de vordering bij uiterst dringend noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in te dienen teneinde een versnelde behandeling te verkrijgen van het beroep ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 17 oktober 2019.

Bijgevolg werd de Raad niet in de mogelijkheid gesteld om in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennis te nemen van een beroep tegen de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing.

Tenslotte stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in het kader van het hoorrecht van 4 november 2019 door de verzoekende partij geen nieuwe elementen werden aangehaald. In het bijzonder wordt er op gewezen dat zij geboren en getogen is in Tunesië, dat zij er reeds 40 jaar heeft verbleven, dat haar verblijf in België gedurende 5 jaar daartegen niet opweegt, dat het onwaarschijnlijk is dat zij geen familie vrienden of kennissen meer zou hebben in haar herkomstland, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen of een partner en evenmin van een medische problematiek.

De verzoekende partij toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

De Raad besluit dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht, de rechten van verdediging en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (in casu het inreisverbod) kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en voor zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december

2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU